Текст и илюстрации Корин Джампалия
Превод Нели Раданова

Ема, зайчето и вятърът





Ръмеше ситен дъждец и загръщаше къщата в края на гората с искрящо наметало от дъждовни капки. Планината беше притихнала и само лекото почукване на дъжда в короните на дърветата отмерваше времето.

Наближаваше пролет и дъхът ѝ вече се усещаше във въздуха.

Ема и Ерик стояха до прозореца и гледаха облаците, които препускаха по небето.

– Не ти ли се струва, че си играят? – попита Ема.

– Сякаш се гонят – кимна брат ѝ. – Закъде ли са се разбързали?

– Не знам... – вдигна рамене Ема. – Искаш ли да видим? Хайде да тръгнем след тях!

Двамата нетърпеливо хукнаха навън.



Един плах слънчев лъч, който току-що беше пробил облаците, погъделичка Ерик по носа. Той примижа срещу топлината му и кихна.

– Хайде, Ерик, не се залисвай! – извика Ема. – Ако не побързаш, ще ги изпуснем.

– Идвам. Чакай ме, де! – изпъшка момчето и забърза да я настигне.

Вече тичаха задъхано през гората, но изведнъж облаците спряха и се наместиха в основата на боровете, сякаш искаха да си починат малко след дългото пътуване. Ерик вдигна глава, за да разгледа върховете на величествените дървета.

– Колко са високи! – прошепна той.

– Приличат на краката на древни великани – зашепна и Ема. – Какви ли тайни крият?

Двете деца се оглеждаха в тайнствения полумрак на гъстата гора. Беше много тихо. Внезапно сред стволовете на дърветата заблещука приказно красиво сияние.

– Погледни! – ахна Ерик. – Прилича на облаче.

– Не е облаче, но знам какво е. Невероятно! – възкликна Ема. – Това е ябълката, за която ми разказваше баба! Тя все говореше за едно ябълково дърво, което съобщавало за настъпването на пролетта, но аз мислех, че това е някаква приказка, някаква измислица.

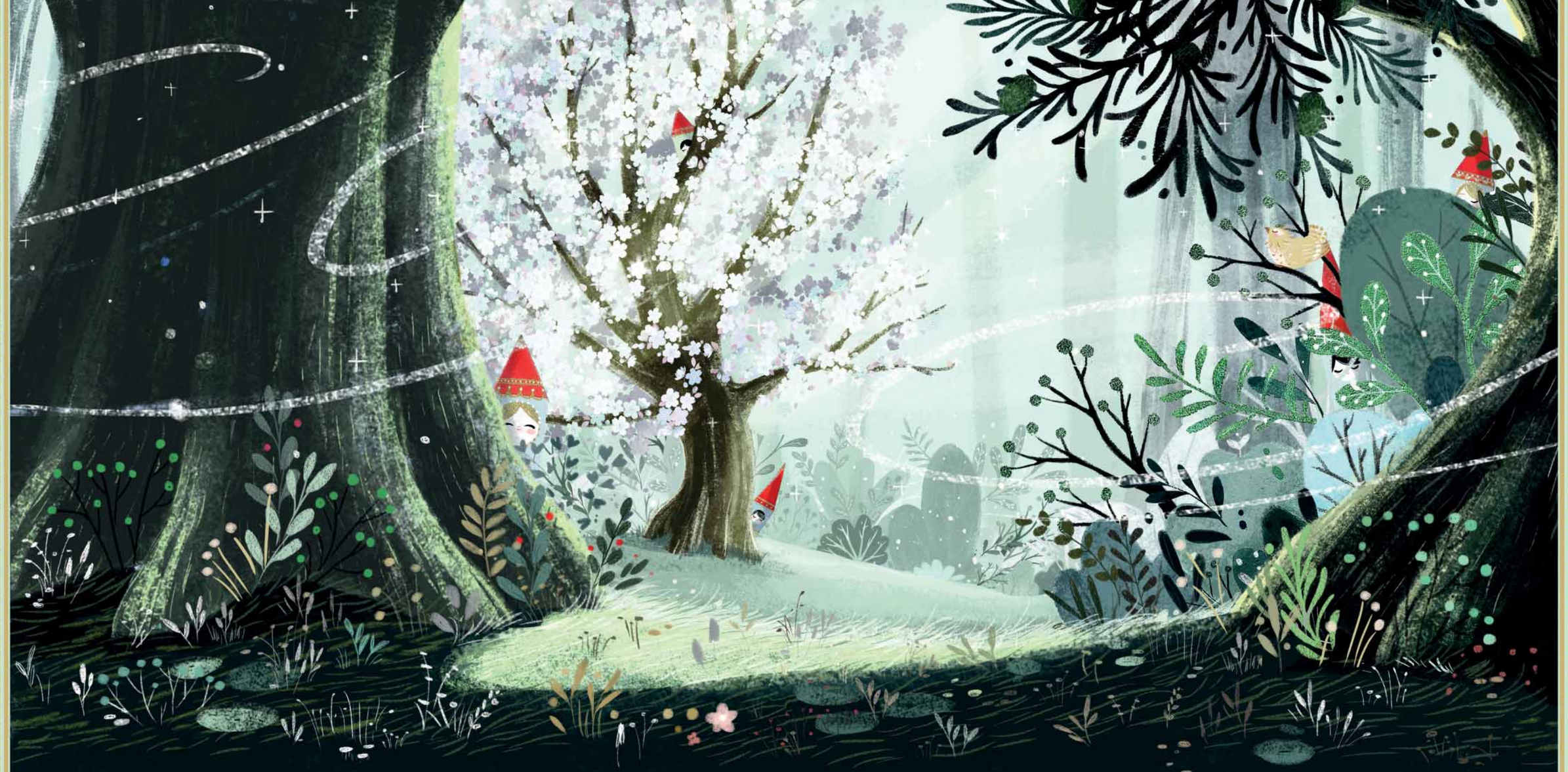

– Добре дошли, деца! – чу се глас и клоните на ябълковото дърво зашумоляха. – Знам кои сте вие, а аз съм духът пазител.

– Добър ден! – поздравиха удивено Ема и Ерик и се зачудиха дали да вярват на ушите си. Наистина ли това дърво говореше?

– Ти защо си различно от другите дървета? – смело попита Ерик.